

Усмішка була його візитівкою

У щоденній хвилині мовчання ми вшановуємо світлу пам'ять наших загиблих побратимів, які загинули унаслідок збройної агресії російської федерації проти України.

Молодий дипломований зв'язківець – Олександр Веділін – після випуску з Київського інституту телекомунікацій та інформатизації в 2002 році отримав розподіл до Державної прикордонної служби.

Розпочав службу в Маріуполі, потім була Ялта, згодом – Керч.

В 2014 році, під час анексії Криму, залишився вірним присязі і разом з побратимами й корабельним складом вийшов до материкової частини України.

Також склалось, що знов до Маріуполя. Сашко жартував, що це його друге пришестья.

Олександр родом з Корсунь-Шевченківського на Черкащині. Батькам пощастило на синів-близнюків. А Олександр та Олексій мали гарний взірєць – батька. Той працював інженером в телекомунікаційній компанії, захоплювався радіосправою, долучив до цього і синів.

Олександр улюблену справу і фах поєднав ще й зі служінням Батьківщині. Як справжній офіцер він щиро любив свою роботу, виручав, рятував, брав на себе повну відповідальність, завжди беріг своїх підлеглих. Був дуже добрим, уникав сварок та конфліктів.

При зрості 195 см носив усмішку, як візитівку. Це була людина-позитив, який усіх заряджав.

Ще в Криму обійшов всі гірські вершини й дуже цим пишався. Здавалося, немає такої висоти, яку б він не взяв.

Дуже любив подорожувати. Разом підкорювали світ, піднялися на Говерлу. Вважав сім'ю кращою компанією у будь-яких авантюрах.

Ще одна пристрасть – чай. Друзі жартували, що Сашко на 80 % складається з чаю. А де чай, там і банка улюбленого смородинового варення.

Наприкінці березня 2022-го жіночій половині сім'ї вдалося виїхати з Маріуполя.

Олександр прислав до дому фото з розташування, де легко було вгадати саме його спальне місце: на ліжку трое котів. Вони завжди тулилися до Сашка, відчуючи його енергетику.

Близькі дуже сподівалися, що Олександр житиме, що їхня частина встоїть. І сам він вірив в Перемогу до останнього подиху, мав безліч планів на життя.

31 березня 2022 року під час одного з авіаційних ударів ворога перебуваючи на бойовому чергуванні Олександр Веділін загинув.

Указом Президента України від 24.05.2022 року № 367/2022 за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі капітана 2 рангу Олександра Веділіна нагороджено орденом «За мужність» III ступеню посмертно.

Вулиця в рідному місті, де знаходиться батьківський будинок, носить ім'я Олександра Веділіна.

Вічна і світла пам'ять гідному воїну-захиснику!

Спогад Кушнір Ірини Сергіївни про чоловіка Веділіна Олександра
Олексійовича

